

Οι χρεοκοπίες τη Ελλάδα από το 1974 μέχρι σήμερα

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Παρασκευή, 25 Νοέμβριος 2011 06:32 -

Οι χρεοκοπίες τη Ελλάδα από το 1974 μέχρι σήμερα

Μετά την μεταπολίτευση οι κυβερνήσεις φορτώσανε το χρέος αυτό στις δημόσιες επιχειρήσεις. Υπάρχει έκθεση του 1985 που λέει ότι η ΔΕΗ, η τότε κρατική ΔΕΗ, για κάθε 1000 δραχμές που δανειζόταν, είχε εσωτερική ανάγκη μόνο τη μια δραχμή.

Όλο το υπόλοιπο ήταν απαιτήσεις εξωλογιστικές για πληρωμή χρεών. Την εποχή εκείνη αρχίζουν να δανείζονται ξανά οι κυβερνήσεις για τις δικές τους ανάγκες και ο δανεισμός είναι επαχθέστατος. Για παράδειγμα το 1977 συνάπτεται με όμιλο τραπεζών από τη Γαλλία δάνειο με την ελληνική κυβέρνηση όπου εκτός από τους τρομακτικά τοκογλυφικούς όρους που επιβάλλονται στην Ελλάδα, της επιβάλλονται και οι εξής όροι.

Πρώτον. Το πόσες φρεγάτες θα αγοράσει από τη Γαλλία. Δεύτερον.

Πόσο όγκο κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων θα αγοράσει από τη Lacoste και από τις γαλλικές επιχειρήσεις με αποτέλεσμα φυσικά την καταστροφή της ελληνικής κλωστοϋφαντουργίας γιατί εισάγαμε αυτά που θα μπορούσαμε να παράγουμε οι ίδιοι με έναν αναπτυγμένο κλάδο της βιομηχανίας εκείνη την εποχή.

Αργότερα έγιναν και άλλες τέτοιες δανειακές συμβάσεις, η μεγαλύτερη ήταν το 1987 η οποία ήταν με τον όμιλο της Mitsubishi Funds όπου ανάμεσα σε αυτά που μας ζητούσαν να αγοράσουμε, ήταν και τα περίφημα ιαπωνικά προγράμματα της τηλεόρασης, δηλαδή τότε άρχισε η εισβολή των Pokemon, των Digimon και όλη αυτή την τερατολογία ας πούμε που γενιές επί γενιών ζούνε τα δικά μας παιδιά.

Από εκεί και πέρα έχουμε την δημιουργία τεράστιων ελλειμμάτων λόγω της σχέσης μας κυρίως με την ΕΟΚ που τα εκτινάσσει μετά το 1984 αλλά και μιας πολιτικής κυριολεκτικά αθώωσης των υπευθύνων για τη λεηλασία αυτού του τόπου και την καταστροφή της

βιομηχανίας μέσω κυρίως των προβληματικών.

Μιλάμε για 340 περίπου ή 370 βιομηχανικές επιχειρήσεις της χώρας, την αφρόκρεμα της ελληνικής βιομηχανίας και της ελληνικής παραγωγής ευρύτερα. Το ποσό που χρωστάγανε, το πόσο δηλαδή είχαν φορτώσει οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες αυτές τις μεγάλες βιομηχανίες και παραγωγικές επιχειρήσεις κατά μέσο όρο ήταν περίπου 12 φορές το μετοχικό κεφάλαιο των εταιρειών και είχε μετατραπεί σε δανεικά και αγύριστα. Η κυβέρνηση λοιπόν παίρνει όλα τα χρέη αυτά στον προϋπολογισμό, αθρώνει τους παλιότερους ιδιοκτήτες και κρατάει επί μια 10ετία αυτές τις επιχειρήσεις είτε να υπολειτουργούν, είτε χωρίς να λειτουργούν καθόλου, δίνοντας απλά τον μισθό στους εργαζόμενους με αντάλλαγμα την ψήφο. Αυτό από μόνο του εκτίναξε το δημόσιο χρέος, γιατί αυτά με τι λεφτά θα γινόντουσαν; Μόνο με δάνεια. Το αποτέλεσμα είναι να εκτιναχθεί μέσα σε 4 χρόνια στο διπλάσιο το χρέος της χώρας.

Με την πρώτη κυβέρνηση ΝΔ μετά το ΠΑΣΟΚ έχουμε την δεύτερη μεγάλη επιτυχία του κ. Μητσοτάκη. Στα 3 χρόνια που είχε την κυβέρνηση, έχει ρεκόρ, πραγματικά παγκόσμιο ρεκόρ, 4πλασιασμού του χρέους, κυριολεκτικά μέσα σε 3 χρόνια σε απόλυτα νούμερα, δηλαδή είναι να τρελαίνεσαι. Και όχι μόνο αυτό αλλά είναι και ο πρώτος που έκανε τι; Αντί να δανείζεται από το εσωτερικό όπως γινόταν τότε με δραχμικό χρέος από την εσωτερική αγορά, άρχισε να δανείζεται ως επί το πλείστον από τη ξένη αγορά, δηλαδή από τις ξένες αγορές σε σκληρό νόμισμα. Και όπως ήθελα να ξέρετε και θα σας πληροφορήσω, καμία ποτέ, καμία χώρα δεν έχει χρεοκοπήσει από τον εσωτερικό της δανεισμό. Το τρανότερο παράδειγμα είναι η Ιαπωνία με 220% χρέος, το μεγαλύτερο στον κόσμο, αλλά το 92% του χρέους αυτού είναι σε γιεν. Πάντα χρεοκοπείς από τον εξωτερικό δανεισμό. Από το δανεισμό δηλαδή που κάνεις από τις ξένες αγορές σε σκληρό συνάλλαγμα.

Παραμονές του ευρώ οι κυβερνήσεις Σημίτη μεθοδεύουν τη μετατροπή ολόκληρου του δημόσιου χρέους και κυρίως του εσωτερικού που μέχρι τότε ήταν περίπου το 80% του δημόσιου χρέους και ήταν δραχμικό, σε εξωτερικό χρέος εκφρασμένο σε σκληρό νόμισμα, το ευρώ. Και ξέρουμε ότι είναι πιο εύκολο να αντιμετωπίσεις το εσωτερικό χρέος γιατί τέλος πάντων κανένα κράτος δεν έχει χρεοκοπήσει από το εσωτερικό του χρέος, στο δικό του νόμισμα. Χρεοκοπείς πάντα από το εξωτερικό χρέος. Από εκεί και πέρα οι οικονομολόγοι ξέρανε ότι η αντίστροφη μέτρηση είχε ξεκινήσει. Είναι υπόθεση συγκυρίας το πότε θα σκάσει το κανόνι.

Το δεύτερο που έγινε είναι ότι η οικονομία βίωνε μια απίστευτη κατάσταση μακροχρόνιας κρίσης ρευστότητας όπως λέμε. Δηλαδή άρχισε να εξαφανίζεται το χρήμα από την αγορά. Αν δείτε τα στοιχεία

το 2001, το 2002 μέχρι το 2004 που είχαμε τους Ολυμπιακούς Αγώνες είχαμε κάθε χρόνο μείωση της νομισματικής κυκλοφορίας ενώ το φυσιολογικό ήταν να αυξάνει η νομισματική κυκλοφορία ανάλογα με το ΑΕΠ. Με την αύξηση δηλαδή του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος που παράγει η χώρα, ανάλογα αυξάνει και η νομισματική κυκλοφορία. Αντί γι' αυτό είχαμε μείωση. Τρομακτική ασφυξία. Γιατί; Γιατί η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα που εκδίδει το νόμισμα δεν θεωρούσε ότι έπρεπε να μας δώσει περισσότερο νόμισμα.

Πως καλύφθηκε αυτό το έλλειμμα νομισματικής κυκλοφορίας; Εμπορικά πλεονάσματα δεν είχαμε, νόμισμα δεν είχαμε. Τι έμενε; Ο δανεισμός. Κάθε χρόνο, μέσα στη 10ετία, κατά μέσο όρο, το "οικονομικόν θαύμα" όπως το ονομάσανε, η "ισχυρή Ελλάς" αναπτυσσότανε κατά 4%, όντως το ποσοστό ήταν εξαιρετικά σημαντικό ακόμα και σε σχέση με το μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μόνο που ξεχάσανε να μας πουν δημόσια ότι για κάθε 4% άνοδο που είχαμε τότε ο δημόσιος δανεισμός αύξανε 18%. Δηλαδή δανειζόμασταν για να υπάρξει επέκταση του ΑΕΠ.

Παράλληλα είχαμε μια οικονομία της οποίας συνθλίφτηκε κυριολεκτικά η παραγωγική της βάση. Φτάσαμε, η αγροτική οικονομία, το υπογραμμίζω, στην Ελλάδα όχι στην Ολλανδία, ή στη Γερμανία ή στη Σουηδία. Στην Ελλάδα. Να έχει συμμετοχή στο ΑΕΠ 3%. Δηλαδή έχουμε λιγότερη συμμετοχή της αγροτικής μας οικονομίας στο ΑΕΠ από ότι έχει η Ολλανδία. Δηλαδή έλεος! Και συμμετοχή της βιομηχανίας και της παραγωγής ευρύτερα μόλις 13%. Όταν ο μέσος όρος παραγωγής της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι 35%. Έχουμε μια οικονομία παρασιτικών υπηρεσιών. Μη παραγωγικών παρασιτικών υπηρεσιών. Που διαμορφώθηκε κατά κύριο λόγο μέσα στα πλαίσια του ευρώ αλλά και νωρίτερα, μόνο που το ευρώ το επιτάχυνε πάρα πολύ. Αυτό εκτίναξε σε ιστορικό ρεκόρ το εξωτερικό μας έλλειμμα.

Την ίδια ώρα το μέσο νοικοκυριό βιώνει μια λιτότητα που ουσιαστικά διαρκεί πάνω από δυο 10ετίες. Ουσιαστικά από το 1984 είναι σε συστηματική λιτότητα το εργαζόμενο νοικοκυριό. Φτάσαμε στο μοναδικό, και αυτό πάλι ιστορικό ρεκόρ, την τελευταία 10ετία να έχουμε αρνητικά πρόσημα αποταμίευσης. Μόνο το 2009 χαθήκανε 28 δις. αποταμιεύσεις από την ελληνική οικονομία. Και όπως γνωρίζετε, ότι καθεστώς και να έχει μια χώρα, όποιος και να κυβερνάει, αν δεν υπάρχουν αποταμιεύσεις στις τράπεζες και αν δεν υπάρχει αυξημένη ροπή προς αποταμίευση δηλαδή διαθέσιμο εισόδημα που μένει όταν πληρώνω τα βασικά μου και μπορώ να το βάλω να γίνει αποταμίευση, δεν μπορεί να χρηματοδοτηθεί μια αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη. Φτάσαμε στο σημείο, το μέσο διαθέσιμο εισόδημα του νοικοκυριού για μια ολόκληρη 10ετία να βρίσκεται κάτω, να υπολείπεται δηλαδή των βασικών καταναλωτικών δαπανών που πρέπει να κάνει η μέση ελληνική οικογένεια στην Ελλάδα. Αυτό δεν συμβαίνει πουθενά αλλού στην Ευρώπη, πουθενά αλλού, ακόμα και στις κατεστραμμένες χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Δηλαδή με λίγα λόγια για πάνω από μια 10ετία το μέσο νοικοκυριό δεν έχει εισόδημα πραγματικό που να του ικανοποιεί τις βασικές του καταναλωτικές ανάγκες. Οπότε αναγκάζεται και πάει στο δανεισμό. Το

αποτέλεσμα: το 2010,
διαθέσιμου εισοδήματος το χρωστάμε στις τράπεζες.

το 77% του μέσου

Φτάσαμε λοιπόν παραμονές του 2009 όπου είχαμε την διεθνή βόμβα, το κραχ του 2008. Πως συνέβη αυτό; Στην παγκόσμια αγορά είχαν συσσωρευτεί τεράστια δανείσιμα κεφάλαια. Τι εννοούμε δανείσιμο κεφάλαιο; Δανείσιμο κεφάλαιο εννοούμε εκείνο το κεφάλαιο που δεν μπορεί να επενδυθεί στη παραγωγή. Είναι αυτό που δημιουργείται με χρηματοπιστωτικά παιχνίδια έναντι μελλοντικών αποδόσεων. Το δανείσιμο κεφάλαιο για να φέρει κέρδος πρέπει να γίνει τοκοφόρο κεφάλαιο. Δηλαδή να βρει κάποιον οφειλέτη να το δανειστεί και να του πληρώνει τόκους. Ξέρετε πόσα είναι αυτά τα δανείσιμα κεφάλαια υπολογισμένα με βάση τον Απρίλη του 2010; 1.000 τρισεκατομμύρια δολάρια, δανείσιμα κεφάλαια. Περίπου 1600 θεσμικοί επενδυτές έχουν αυτά τα δανείσιμα κεφάλαια στη παγκόσμια αγορά. Η μέση απόδοση αυτών των κεφαλαίων μέχρι πριν τη κρίση ήταν 6.22%. Η παγκόσμια οικονομία έχει Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν 57 τρισεκατομμύρια. Που σημαίνει ότι τα 1.000 τρισεκατομμύρια δολάρια προσδοκούν ετήσιο κέρδος 62 τρισεκατομμύρια δολάρια από μια οικονομία που παράγει στο σύνολο της 57 τρις. Εκεί μπλόκαρε η οικονομία και έσκασε η βόμβα το φθινόπωρο του 2008 και φυσικά άρχισαν να καταρρέουν οι τράπεζες γιατί οι τράπεζες βασικά είναι οι θεσμικοί επενδυτές που παίζουν με αυτά τα λεφτά. Λοιπόν, όταν έσκασε το κραχ, η κυβέρνηση, η τότε κυβέρνηση μας έλεγε, θα θυμάστε φαντάζομαι, ότι υπήρχε μεν η παγκόσμια κρίση, αλλά εμείς δεν φοβόμαστε, ήμασταν «οχυρωμένοι στο ευρώ», ήμασταν «θωρακισμένοι γερά» κλπ

Το Γενάρη όμως του 2009 βγήκε να πουλήσει ομόλογα η ελληνική κυβέρνηση για να αντλήσει λεφτά όπως κάθε χρόνο για να τροφοδοτήσει τις τρομακτικές ανάγκες που έχει σαν κράτος. Και δεν αγόραζε κανένας. Και τότε υπήρξε ο γενικευμένος πανικός. Ξαφνικά ο τότε πρωθυπουργός και ο τότε υπουργός Οικονομικών ανακάλυψαν ξαφνικά την κρίση. Και αποδείχτηκε αυτό που γνωρίζαμε όλοι όσοι τουλάχιστον μελετούσαμε τα στοιχεία, ότι ο βασιλιάς είναι θεόγυμνος. Και αποδείχτηκε όχι μόνο αυτό αλλά και ότι δεν υπήρχε δυνατότητα ανάταξης ή αντιμετώπισης του προβλήματος του χρέους. Γιατί στην τελευταία 10ετία, στη 10ετία του ευρώ, ο συνολικός δανεισμός του ελληνικού κράτους ήταν 490 δισεκατομμύρια ευρώ. Από αυτά ξέρετε τι πληρώσαμε; 450 δισεκατομμύρια πληρώσαμε εξυπηρέτηση χρέους. Δηλαδή μέσα σε μια 10ετία πληρώσαμε 1,5 φορά το χρέος που είχαμε στις 31/12/2009, (340 δις X 1,5 = περίπου 500) Και μένουν άλλα 40. Από αυτά τα 40 περίπου τα 18 με 20 είναι το συσσωρευμένο έλλειμμα 10ετίας του κρατικού προϋπολογισμού. Και τα υπόλοιπα 20 δεν ξέρουμε που πήγαν. Δεν ξέρουμε. Γιατί υπολογιστικά βγαίνει το νούμερο αλλά δεν υπάρχει αιτιολόγηση.

Λοιπόν, τι έγινε τώρα; Όταν κινδύνευε η χώρα, και βρέθηκε πλέον, αποκαλύφθηκε, το καθεστώς χρεοκοπίας της, η ευρωζώνη κλονίστηκε διότι εάν προχωρούσε η χώρα, όπως είχε κάθε δικαίωμα να το κάνει,

η

συνθήκη της Λισαβόνας της το επέτρεπε, να προχωρήσει σε μονομερή ρύθμιση των χρεών της εκείνη τη στιγμή, δεν θα μπορούσε κανείς να την σταματήσει. Και δεν θα μπορούσε να την σταματήσει για τον εξής απλούστατο λόγο. Όταν δανείζεις ιδιώτη ή επιχείρηση, νοικοκυριό ή επιχείρηση και δεν μπορεί να πληρώσει τι κάνεις; Τον βάζεις σε εκκαθάριση, του παίρνεις τα περιουσιακά και τελειώσαμε. Στο κράτος δεν μπορείς να το κάνεις αυτό. Και αυτός είναι ο μεγαλύτερος εφιάλτης των δανειστών κρατών από τον 19ο αιώνα . Τι γίνεται αν αποφασίσει το κράτος να μην πληρώσει; Δεν μπορείς να του κάνεις εκκαθάριση. Δεν μπορείς να του απαιτήσεις την περιουσία σαν δανειστής.

Γιατί; Γιατί έχει ασυλία λόγω άσκησης εθνικής κυριαρχίας. Έτσι λένε οι νομικοί. Και αυτό είναι στο διεθνές δίκαιο, στον σκληρό πυρήνα του διεθνούς δικαίου. Το ήξεραν αυτό στην ευρωζώνη, οπότε τι κάνανε; Καλέσανε τα πολιτικά κόμματα στην έδρα, στις Βρυξέλλες, τις ηγεσίες, της τότε κυβέρνησης και της μελλοντικής κυβέρνησης και τους είπαν “εδώ είμαστε σε πολύ δύσκολη θέση, προέχει το ευρώ”. Και επειδή πίσω από την Ελλάδα έρχονταν και άλλοι, η Ιρλανδία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Ιταλία, το Βέλγιο, η Γαλλία, είπαν «πρέπει να φτιάξουμε έναν μηχανισμό άμεσα που να μην επιτρέπει στα κράτη και στους λαούς φυσικά να επιβάλλουν είτε διαγραφή, είτε ρυθμίσεις ή οτιδήποτε μονομερώς για να χάσουν τα λεφτά τους οι τράπεζες». Και έτσι στήσανε την ιστορία στην Ελλάδα γιατί ξέρανε ότι έχουμε τόσο εθελόδουλο πολιτικό σύστημα που μπορούν να επιβάλλουν ότι γουστάρουν εδώ. Και έτσι έγινε η μεταβολή, η πολιτική μεταβολή. Φυσικά επειδή κανένας δεν κάνει τίποτα με το αζημίωτο στήθηκε αυτή η λεηλασία των spreads, επιτοκίων και όλα αυτά τα πράγματα που είδαμε εκείνους τους μήνες και που απέφεραν στους κερδοσκόπους περίπου 17 δισεκατομμύρια κέρδη και από εκεί και πέρα άρχισε το γαϊτανάκι του να πάμε στο μηχανισμό στήριξης. Βεβαίως ο μηχανισμός στήριξης του ευρώ δεν έχει καμία σχέση με το μηχανισμό στήριξης της χώρας .

Εκεί λοιπόν κάνανε το εξής. Αυτό που τους ενδιέφερε δεν ήταν να βάλουν σε εφαρμογή το μνημόνιο αλλά την δανειακή σύμβαση. Με την δανειακή σύμβαση λοιπόν εξαναγκάσανε τη κυβέρνηση, “εξαναγκάσανε” τρόπος του λέγειν. Επειδή τυχαίνει λόγω επαγγέλματος να γνωρίζω και στελέχη του ΔΝΤ, όλοι γελάγανε τις μέρες εκείνες. Μου λέγανε ότι δεν είχαν προφτάσει να στείλουν τη δανειακή σύμβαση και είχε γυρίσει πίσω υπογεγραμμένη, τα ίδια στελέχη πιστεύανε ότι θα υπήρχε διαπραγμάτευση γι’ αυτό ήταν ακραία η διατύπωση της δανειακής σύμβασης με σκοπό να κοπούνε κάποιες, οι πιο ακραίες εκδοχές, μέσα από μια διαπραγμάτευση. Δεν υπήρξε τίποτα, υπογράφηκε αβλεπί. Και γράφτηκε στον διεθνή τύπο άλλωστε πολύ έντονα, κάποιοι οικονομικοί αναλυτές απόρρισαν “τι σόι κυβέρνηση έχετε στην Ελλάδα;”.

Η δανειακή σύμβαση λοιπόν, το πρώτο πράγμα που προβλέπει είναι ότι η Ελλάδα αμετάκλητα και άνευ όρων παραιτείται της ασυλίας λόγω άσκησης εθνικής κυριαρχίας. Στις 6 Μαΐου του 2010 ψηφίζεται ο νόμος του μνημονίου από την Ελληνική Βουλή και δυο μέρες

μετά, στις 8 Μαΐου, με τροπολογία σε
ηφισμένο

ψ

νομοσχέδιο της Βουλής, δίνεται το δικαίωμα μόνο με την υπογραφή του υπουργού να ισχύει η δανειακή σύμβαση. Βεβαίως όσο γνωρίζω εγώ που ασχολούμαι περίπου μια 10ετία με τα ζητήματα αυτά σας πληροφορώ ότι δεν υπάρχει παρόμοιο συμβάν ή τέτοια δανειακή σύμβαση όχι μόνο στα ελληνικά χρονικά αλλά και στα διεθνή χρονικά από τις αρχές του 19ου αιώνα, δεν υπάρχει κράτος ακόμα και αποικία που να έχει υπογράψει τέτοιο συνθήκη.

Ο Τσολάκογλου στις δίκες του 46, στις δίκες δοσιλόγων του 46, χρησιμοποίησε ως επιχείρημα ότι “εγώ όταν μου ζητήθηκε από τους χιτλερικούς, από τους ναζί, να υπογράψω τη κατάλυση του ενιαίου και αδιαίρετου της εθνικής κυριαρχίας της χώρας, παραιτήθηκα”. Αυτό είναι γεγονός. Δεν τον κάνει φυσικά λιγότερο δοσίλογο Αλλά τουλάχιστον ακόμα και αυτός είχε τσίπα. Και ‘δω μιλάμε, σε ομαλές συνθήκες, υπό καθεστώς υποτίθεται κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, έχουμε κυβέρνηση εκλεγμένη από την χώρα που παρέδωσε το σύνολο της χώρας στους ξένους δανειστές. Και ξέρετε τι σημαίνει αυτό στη πράξη;

Πρώτον. Παραιτήθηκε η χώρα από όλα τα φυσικά δικαιώματα που έχει ένας οφειλέτης απέναντι στο δανειστή του. Ακόμα και αυτά που έχει ένα φυσικό πρόσωπο.

Δεύτερον. Με βάση τη δανειακή σύμβαση στην Ελλάδα δεν επιτρέπεται να πάει σε τρίτες πηγές να αναζητήσει τα χρήματα και να ξεχρεώσει τους δανειστές. Δηλαδή αν είχαμε μια κυβέρνηση που διεκδικούσε το κατοχικό δάνειο από τους Γερμανούς, που είναι άμεσα απαιτητό, και συμφωνούσε η γερμανική κυβέρνηση να μας δώσει το κατοχικό δάνειο, τα 160 περίπου δισεκατομμύρια που υπολογίζουμε ότι είναι η σημερινή αξία του κατοχικού δανείου, δεν θα μπορούσαμε να τα χρησιμοποιήσουμε για να ξεχρεώσουμε τους κυρίους αυτούς.

Τρίτον. Οι δανειστές έχουν όμως το δικαίωμα, μερικά ή ολικά, να εκχωρήσουν τις δικές τους χρεωστικές απαιτήσεις σε τρίτους απέναντι στην Ελλάδα. Και σας λέω ένα σενάριο το οποίο αναφέρουν πάρα πολλοί ειδικοί. Ακραίο σενάριο, όντως, αλλά δεν είναι απίθανο, γιατί το έχουν υπογράψει. Και λέει ότι... το έχει πει ο κύριος Κασσιμάτης, το έχω ακούσει και από τον κύριο Χρυσόγονο συγκεκριμένα, συνταγματολόγοι και οι δυο. Λοιπόν είπαν το εξής. Μπορούν να δώσουν τις χρεωστικές απαιτήσεις, πχ να δώσει η Ολλανδία τις χρεωστικές της απαιτήσεις απέναντι στην Ελλάδα στην Τουρκία, να έρθει η Τουρκία, να δεσμεύσει την Ακρόπολη και να τοποθετήσει την τούρκικη σημαία στην Ακρόπολη. Διότι παραίτηση από την ασυλία λόγω άσκησης εθνικής κυριαρχίας σημαίνει ότι παραιτείσαι από την δημόσια περιουσία του κράτους από το σύνολο της εθνικής επικράτειας, από το εθνικό έδαφος. Παραιτείσαι από την ιδιωτική περιουσία των πολιτών σου. Και παραιτείσαι ακόμη και από τη δυνατότητα να μην υπάρξει δέσμευση ή υποθήκευση ακόμα και στον οπλισμό της

χώρας. Αυτό το πράγμα είναι πρωτοφανές. Γι' αυτό βγήκαν πάρα πολλοί αναλυτές στον κόσμο και νομικοί και λέγανε, συγκεκριμένα εγώ θυμάμαι Αμερικανό χρηματιστή, ο οποίος είχε γράψει τότε στους New York Times ένα άρθρο λέγοντας "υπογράφει την εθνική της αυτοκτονία η χώρα".

Τέταρτον και το χειρότερο. Με βάση τα διεθνή ήθη και έθιμα, στις διεθνείς αγορές η δανειακή σύμβαση αυτή εμπίπτει στο περίφημο "ίσοι όροι ανάμεσα στους δανειστές". Δηλαδή ότι ισχύει για έναν δανειστή υποχρεωτικά ισχύει για όλους είτε έχουν υπογράψει την δανειακή σύμβαση είτε όχι. Αν την εκτελέσεις δηλαδή μέχρι το τέλος αυτή τη δανειακή σύμβαση, τότε οποιοσδήποτε δανειστής του ελληνικού κράτους μπορεί να το χρησιμοποιήσει ως νομικό προηγούμενο και να απαιτήσει τις ίδιες ρήτρες, τις ίδιες υποχρεώσεις του κράτους απέναντι του, έστω και αν δεν συμπεριλαμβανόταν στην δανειακή σύμβαση. Αυτό λέγεται *Pari Passu* είναι ένας νομικός όρος που σημαίνει «ότι ισχύει για τον ένα, ισχύει για όλους».

Αυτό το πράγμα λοιπόν δεν έπρεπε να το μάθουμε εμείς, ούτε και η Βουλή βέβαια, γι' αυτό και δεν πήγε ποτέ στη Βουλή, πήγε μόνο στη προπαρασκευαστική της Βουλής και έμεινε εκεί. Βεβαίως στη Βουλή μπορείτε να το βρείτε ολόκληρο, είναι αναρτημένο πλέον. Δεν έχει κυρωθεί αλλά, με βάση το τι έχουν αποφασίσει, ισχύει γιατί εκτελείται.

Με βάση αυτά λοιπόν εφαρμόσανε τη πολιτική του μνημονίου η πολιτική του οποίου είχε σχεδιαστεί εξ' αρχής όχι τόσο για να δημιουργήσει τα πλεονάσματα εκείνα για να πληρωθούν τα τοκοχρεολύσια. Γνωρίζουν πολύ καλά ότι δεν πληρώνονται. Κάθε χρόνο η εξυπηρέτηση του χρέους μας κοστίζει 35 με 40% του ΑΕΠ. Αυτό το πράγμα δεν γίνεται να πληρωθεί. Είναι αδύνατο. Το ξέρανε. Και εφόσον λοιπόν το ξέρανε τι έπρεπε να γίνει; Αν μας λέγανε το Γενάρη του 2010 "Θα βάλω χέρι στη δημόσια περιουσία", θα ξεσηκωνότανε όλος ο κόσμος. Οπότε τι κάνανε; Έφεραν ολόκληρο τον κόσμο στην απόγνωση, στην απελπισία, μεροδούλι μεροφαί, να σκέφτεται την ανεργία, το αν θα μπορεί να επιβιώσει αυτός, το παιδί του, η οικογένεια του αύριο και να του θέσουν το εξής δίλλημα, αυτό που είπε ο κύριος Όλι Ρεν πριν 3 βδομάδες μετά την 11η του Μάρτη που αποφασίστηκε η εκποίηση των 50 δις της δημόσιας περιουσίας. Τι είπε; "Η πουλάτε ή χάνετε τους υπόλοιπους μισθούς της 10ετίας". Αυτό ήταν το δίλλημα των τοκογλύφων. Η πουλάτε ή χάνετε ότι έχει μείνει από συντάξεις και μισθούς. Να εξαναγκάσουν το λαό να πει "Ας τα κομμάτια, πούλα κάτι, προκειμένου να μην χάσω και ότι μου έχει απομείνει". Και την ίδια ώρα ένα ολόκληρο σύστημα προπαγάνδας προσπαθεί να πείσει το λαό ότι είμαστε πάμπλουτη χώρα ρε παιδιά. Έχουμε πετρέλαια... Σαουδική Αραβία γίναμε έχουμε πυρηνικά, έχουμε, πλουτώνιο, χρυσάφια ιστορίες... Τι είναι τώρα να δώσουμε 350 δισεκατομμύρια που είναι το χρέος; Ενώ στη πραγματικότητα δεν είναι έτσι.

Λοιπόν, από κει και πέρα η κατάσταση πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Σε 8 μήνες εφαρμογής του μνημονίου είχαμε υποχώρηση μιας 10ετίας στην ελληνική οικονομία και τα εισοδήματα κατέληξαν στο 1974 σε πραγματικούς όρους. Τα επόμενα χρόνια που έρχονται θα είναι ακόμα πιο δύσκολα και πολύ χειρότερα από αυτό που έχουμε πληρώσει. Και είμαστε στη προκαταρκτική διαδικασία.

Κατά τη γνώμη μου αυτό που οφείλουμε να κάνουμε είναι ένα πραγματικά, αυθεντικά, ρωμαλέο παλλαϊκό μέτωπο που θα απαιτήσει τον επαναπροσδιορισμό όλων των πολιτικών συνθηκών στη χώρα. Δηλαδή την ανατροπή του πολιτικού συστήματος και τη δημιουργία νέων προϋποθέσεων μιας νέας εξουσίας που θα επιβάλλει:

Την καταγγελία της δανειακής σύμβασης και το σύνολο του οικοδομήματος που στήθηκε πάνω σ' αυτή ώστε να μπορεί να γλυτώσει την αγχόνη και το δόκανο ο ελληνικός λαός και να οικοδομήσει μια νέου τύπου πορεία για το τόπο. Μια νέου τύπου εξουσία που αντανακλά και πρέπει να αντανακλά τα πραγματικά συμφέροντα του μόνου αυθεντικού εκφραστή αυτού του τόπου που είναι αυτός που τον ποτίζει με τον ιδρώτα του.

Με αυτό το πράγμα θέλω να κλείσω, Κοιτάξτε. Οι εποχές που αναθέταμε σε κάποιους άλλους την διοίκηση και την κυβέρνηση της χώρας τελειώσανε ανεπιστρεπτί. Τελειώσανε ανεπιστρεπτί. Είναι πολύ σοβαρό το μέλλον της χώρας το μέλλον των παιδιών μας και των οικογενειών μας για να το αναθέσουμε σε τρίτους σωτήρες.

Αρθρο του κ. Δημήτρη Καζάκη Οικονομολόγου